

Skat. De Ændringsforslag, som her stilles i § 7, gaa jo netop ud paa at give de kommunale Myndigheder, Ligningsmyndighederne, Ret til at tage det størst mulige Hensyn til den stigende eller manglende Evne til at betale Skatten, og det, synes jeg, er udmærket, og jeg hilser derfor disse udvidede Bestemmelser i Loven med stor Glæde. Jeg vilde kun ønske, at der maatte kunne gennemføres yderligere Udvidelser, thi der er ikke Tvivl om, at der i Øjeblikket er Trang til at faa Bestemmelsen i § 7 udvidet netop i den Retning, Forslaget tilsigter. Jeg kunde der med Hensyn til Spørgsmaalet om § 7 ønske at fremdrage en Side af disse Skattebestemmelser, som jeg synes trænger til en Ændring.

Der er ikke anden Formuebeskatning i § 7 end den saakaldte Kildeartbeskatning, ellers giver § 7 kun Ret til at beskattede Indkomsterne, men ikke Formuen, kommunalt. Dette, synes jeg, er en Mangl; naar man gaar til at ændre Reglerne for den kommunale Beskatning, burde man ogsaa gaa til at beskattede Formuen. Jeg har som Medlem af et Sogneraad og derved ogsaa Medlem af en Ligningskommission, da Sogneraadene jo ogsaa ere Ligningskommissioner, adskillige Gange haft Lejlighed til at se, at en eller anden Mand med en større Formue er sluppen helt fri for at betale Skat eller er kommen til at staa med en Kommuneskat, der ikke er større end den, som en eller anden daarligt stillet Arbejdsmand betaler. Dette ligger simpelthen i, at det jo kun er den paagældendes Indtægt, der beskattes. Hvis saaledes en Formue paa $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ Million eller dog paa et Hundrede Tusind et Aar ikke har været indtægtgivende — og der har foreligget saadanne Tilfælde, hvor i alt Fald Skatteangivelsen har lydt paa, at vedkommende ingen Indtægt havde haft —, saa kunne vi ikke beskattede ham, men saa sidder den Mand der og lever udmærket godt og fører Hus efter hele sin sociale Stilling og er fritagen for at betale noget som helst til Kommunen; eller hvis hans Indtægt dog har været ganske lille, saa yder han et ganske lille Bidrag omtrent som de daarligst stillede i Kommunen.

Saaledes var det ikke, før vi fik Loven om kommunal Beskatning af 1903. Da lignede man efter Formue og Lejlighed og tog Hensyn ikke alene til Indkomsten i det paagældende Aar, men til den paagældendes hele sociale Stilling. Jeg anser det derfor for en stor Fejl at gaa til Ændringer i den kommunale Beskatning uden

at røre ved Spørgsmaalet om Beskatning af Formuen. Der kunde sikkert ogsaa nævnes andre Eksempler paa, at det vilde være uheldigt ikke nu at tage dette Spørgsmaal op. En meget dygtig og stærkt kommunalt interesseret Mand i Københavns Amtsraadsreds har adskillige Gange slaaet til Lyd netop for, at man skulde inddrage Formuen som et Beskatningsobjekt i den kommunale Lovgivning, og han har som et Eksempel paa, hvor uheldigt det er ikke at gøre det, anført, at hvis man kunde tænke sig det Tilfælde i en Landkommune, at der et bestemt Aar af en eller anden Aarsag blev Misvækst, vilde nogle forholdsvis faa Personer med faste Lønninger komme til at bære en uforholdsmæssig stor Del af Kommunens Byrder, medens alle de øvrige, som ingen eller kun meget ringe Indkomster havde haft, saa godt som intet vilde komme til at yde, forudsat da, at Indkomstskatten — vi have jo dels Ejendoms skylden, dels Indkomstskatten — udgjorde en betydelig Del af Kommunens Indtægter. Jeg vil derfor meget henstille, at man i Udvalget tager dette Spørgsmaal op. Jeg synes, som sagt, ikke, at det vil være rigtigt ikke ved denne Lejlighed at tage Spørgsmaalet om den kommunale Formueskat op. Det var disse Bemærkninger, jeg havde at gøre med Hensyn til Spørgsmaalet om at skabe Retfærdighed i Beskatningen indenfor selve Kommunen, og jeg erkender, at de Ændringer, her søges gennemførte, ellers netop gaa i Retning af at skabe den størst mulige Retfærdighed. Forudsat, at Ligningskommissionen vil benytte sig deraf, vil den herigennem have Midler i Hænde til at ligne virkelig retfærdigt. Den vil sikkert tage Hensyn til de smaa og de store Indkomster og deres Evne til at bære de kommunale Byrder.

Den anden Hovedændring, der foreslaas gennemført, er den at søge at skabe Retfærdighed Kommunerne imellem. Det er i Konsekvens med den Maade, hvorpaa man i 1903, da vi fik den nye kommunale Beskatningslov, søgte at gennemføre Retfærdighed. Det er af tidligere Talere nævnt, at der kan anføres adskillige Eksempler paa, at Bestemmelsen om den mellemkommunale Beskatning er kommen til at bevirke det modsatte af det, der tilsigtedes. Jeg vil nævne et enkelt Eksempel ude fra den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere. Der have vi en Nabokommune til København, Gladsaxe Kommune. I denne Kommunes sydlige Del, grænsende op til København, er der i Løbet af faa Aar vokset en stor By op væsentlig af